

DESPRE MISIUNEA LUI ISUS

„Cercetați Scripturile...” Ioan 5:39

Ardeiaș Mario, Decembrie 2013

Subiectul central al Scripturilor către care converg relatările Vechiului și Noului Testament, este Isus, Mesia, unsoal lui Dumnezeu. Misiunea Lui este profetizată cu lux de amănunte în limbajul alegoric al Vechiului Testament și descrisă în relatările evenimentelor prezentate de evangheliile Noului Testament. Se poate constata, însă, o totală neînțelegere a acesteia în rândul poporului Israel din vremurile biblice, precum și o catastrofală interpretare în epoca creștină. De parcă acea mahramă folosită de evrei pentru a acoperi fața lui Moise, este așezată acum pe fața fiecăruia pentru a-i împiedica vederea spirituală. În prezent peste 3500 de religii, biserici, culte, asociații, și mișcări ce se declară creștine, vând o jalnică imagine a lui Isus, menită să adoarmă conștiința și vigilența: Isus a murit și a înviat, deci El a făcut totul, iar omul nu trebuie decât să-L accepte și să-L primească prin credință. Isus, în inimă, rezolvă orice problemă. Simplu! Trebuie

numai ca omul să creadă și neprihănirea Lui îi este atribuită. Simplu? Eroare! O examinare atentă și obiectivă a Bibliei, precum și o corectă evaluare a realității, vor dovedi o cu totul altă esență a misiunii Sale.

Isus declară despre sine că El este „Calea, Adevărul și Viața” (Ioan 14:6). În acest sens este remarcabil că adevărul nu poate fi decât integral, 100% , altfel nu mai este adevăr, ci minciună, pentru că 1% neadevăr în amestec cu 99% adevăr se constituie într-o minciună întreagă. Prin urmare adevărul este absolut sau nu este deloc. Omul obișnuit doar se folosește de adevăr, dar în Isus nu s-a găsit minciună. În concluzie, orice declarație a Sa are valoare de adevăr absolut, în timp ce afirmațiile tuturor celorlalți oameni sunt doar relative, reprezentând păreri, gânduri, opinii personale, puncte de vedere omenești, fiind, deci, limitate și failibile, indiferent cine le-ar enunța. Concluzia care se impune este că numai Isus își cunoștea cu adevărat misiunea și doar El o putea afirma. Totuși, Ioan Botezătorul declara despre Isus că este „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii” (Ioan 1:29), cu referire la jertfa de ispășire, în timp ce apostolul Pavel îl numește „Marele Preot al mântuirii noastre” (Evrei 3:1) evocând serviciul din sanctuar. Amândoi erau iudei, cunoscând în amănunt tot ritualul de la templu. De aici o întreagă galerie de doctrine care garantează omului mântuirea prin acceptarea lui Isus, atât ca jertfă de ispășire pentru propriile păcate, cât și ca mijlocitor în sensul de avocat personal înaintea lui Dumnezeu. Însă declarațiile lui Isus sunt de cu totul altă factură. El nu s-a identificat nici cu mielul de jertfă și nici cu Marele Preot, ci cu Omul și cu Dumnezeu. În toate declarațiile Sale, El se referă la Sine cu sintagma „Fiul Omului” (Matei 20:18), dar în același timp afirmă că „Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl” (Ioan 14:9). Iar în fața lui Pilat afirmă că „Eu pentru aceasta M-am născut și am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr.” (Ioan 18:37). Acel adevăr absolut, necunoscut încă pe planeta unde stăpânește tatăl minciunii. Care este, deci, acest adevăr a cărui mărturisire se constituie în misiunea pământească a lui Isus? Este oare posibil ca toți cei care L-au povestit, ponegrit, admirat, comentat sau criticat să-L fi înțeles greșit? Iată o

Cuprins:

<i>Despre misiunea lui Isus</i>	Pag. 1
<i>Biblia și știința</i>	Pag.13
<i>Probleme importante</i>	Pag.14
<i>Jurnalul lui John Wesley - 17-</i>	Pag.15
<i>De Crăciun</i>	Pag.15

chestiune incitantă care, totuși, nu este chiar dificil de înțeles, examinând declarațiile Sale. Cu o condiție esențială: renunțarea la orice prejudecată.

Omul

La creațiune, Dumnezeu decide „*să facem om după chipul și asemănarea Noastră*” (Geneza 1:26), om care să stăpânească mai întâi pământul, casa lui, iar apoi, după ce va fi învățat cum să o facă, să stăpânească tot universul. După ce îl aduce la existență, Tatăl îi prezintă scopul și rațiunea vieții sale pe pământ: „*Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l*” (Geneza 1:28). Analizând informațiile conținute în relatarea acelor zile de început ale istoriei umane, concluzia care se impune este că, în momentul creării sale, omul nu era un copil nou-născut, ci a fost adus la existență la stadiul de adult. De asemenea, se poate observa că intelectul cu care era dotat avea capacitatea de a cuprinde gândurile Creatorului, întrucât a dat nume tuturor animalelor (Geneza 2:20), exprimări materiale ale proiectelor minții divine. Aceste observații ridică întrebarea: dacă de la bun început Adam era un om matur și cu mintea întregă pentru ce îi mai impune Dumnezeu „creșteți”? Iar acest imperativ nu se referă la o creștere numerică întrucât a adăugat imediat și „înmulțiți-vă”. O analiză mai profundă indică spre faptul că, dacă trupul său a fost modelat de Creator într-o formă limitată care poate varia ca dimensiuni pe o plajă destul de restrânsă, creșterea se referă la mintea sa. Mintea ca termen generic, înglobează totalitatea fenomenelor imateriale ce definesc statura personalității, spiritul. În această paradigmă, interpretând în mod corect informațiile furnizate de Scriptură, se înțelege că atât corpul său, modelat din lut, cât și suflarea sa de viață, de fapt nu sunt ale omului, ci ale lui Dumnezeu, „*căci tot pământul este al Meu*” (Exodul 19:5), fiindu-i doar împrumutate pentru acest stadiu de viață, constituind doar suportul material care permite existența și manifestarea persoanei și personalității sale. Căci la sfârșit, atunci când omul moare, țărâna se întoarce în pământ, iar suflarea de viață se întoarce înapoi la Dumnezeu, care a dat-o. (Eclesiastul 12:7). Dar spiritul? După cum afirmă Pavel, „*Cuvântul lui Dumnezeu pătrunde până acolo că desparte sufletul și spiritul, judecă simțirile și gândurile inimii*” (Evrei 4:12 KJV). Isus declară că Însuși „*Dumnezeu este spirit*” (Ioan 4:24 KJV). La acest nivel se și manifestă asemănarea menționată în proiectul divin specificat în Geneza 1:26. Omul este, de fapt, spiritul său, creat după chipul lui Dumnezeu. Fiind imaterială, adimensională, spirit, persoana sau mintea omului nu se poate cântări și nici măsura, și totuși Dumnezeu îi așează înaintea perspectivei creșterii.

Interpretând în mod corect cele expuse, se înțelege că la creațiune spiritul omului era precum o coală albă, nescrisă. Iar de atunci înainte, el urma să parcurgă un curs ascendent în sensul unei continue dezvoltări. Abilitățile corespunzătoare tuturor capacităților cu care fusese dotat urmau să ajungă la nivele progresiv mai înalte ale potențialelor sale, într-un parcurs neîntrerupt către infinit. Iată creșterea indicată de Dumnezeu. Aceasta urma să se înfăptuiască într-un mod absolut minunat: Scriptura arată că omul era discipolul Creatorului, că „*Apoi Domnul Dumnezeu a sădit o grădină în Eden, spre răsărit; și a pus acolo pe omul pe care-l întocmise.*” (Geneza 2:8). Prezent și activ, urmărind și analizând acțiunile Tatălui său, omul urma să învețe cum să concluzeze cu natura în mijlocul căreia fusese așezat, așa încât să o supună în sensul în care aceasta urma să asculte de cuvântul său. Fascinant! Relatarea istoriei biblice arată că din chiar începutul acțiunilor sale, omul alege să se separe, însă, de Creatorul său. Este greu de imaginat astăzi cum s-ar fi desfășurat viața lui dacă ar fi continuat parteneriatul cu Tatăl. Deoarece, până la Isus, nu au existat decât unele tentative sporadice în sensul acesta, întrucât nimeni nu a știut cum să procedeze. Catastrofal ... Alegând să urmeze calea șarpelui, omul ratează posibilitatea creșterii și dezvoltării sale către infinitul cunoașterii. Iar în loc să stăpânească natura, va trebui să învețe cum să se adapteze ei. Ce dezastru! Rând pe rând, toate capacitățile și posibilitățile se îngustează, se plafonează, se irosesc prin nefolosire și, în final, se atrofiază. Remarcabil: în scurta viață pe care o trăiește astăzi, omul repetă acest parcurs al istoriei rasei: se naște cu un potențial uriaș, cu capacitatea de a deveni super super geniu, dar ulterior, prin educația familiară și școlară este condus către ratarea, anularea și pierderea cvasitotalității capacităților inițiale. Și aceasta, deoarece părinții și educatorii îl modelează după chipul și asemănarea lor, după nivelul cunoștințelor lor, dorind să îl facă să fie „ca lumea” și să îl integreze într-o societate de mediocrități și nulități, de ratați. Nici unul dintre ei nu poate înțelege dezastrul pe care îl produce prin acest mod de a-și face datoria. Cu adevărat drumul către iad este pavat cu cele mai bune intenții și cu necunoaștere, ignoranță, incultură și prostie. De unde a început totul? Din Eden! În loc să privească spre Creator pentru a învăța de la El, omul privește spre șarpe. Și ce avantaje îi promite șarpele ca preț al neascultării de cuvântul divin? „*Vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul*” (Geneza 3:5). Binele, pe care tocmai ce începea să-l cunoască și să-l practice prin cooperarea și armonia cu legile universului, prin dobândirea cunoștințelor ce i-ar fi permis să stăpânească cu

înțelepciune și să supună o natură cu care s-ar fi priceput să coopereze. Dar și răul, de care nimic nu îl va mai putea proteja în lipsa cunoștințelor necesare, căci de la cel ce nu știe nu va putea învăța decât ignoranța, violența, distrugerea sau stăpânirea prin forță. Prin Isus, Tatăl îi recomanda: „*Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima*” (Matei 11:29), în sensul conlucrării cu blândețe, cu înțelepciune și pricepere cu un ambient prietenos. Șarpele însă, în calitate de educator, impune supunerea și ascultarea prin forță. Rezultatul alegerii din Eden? Boala, moartea, potopul, poluarea, și un lung șir de crize. Categorie, șarpele nu avea nici interesul și nici capacitatea de a-l învăța pe om despre potențialul său uriaș. Îl învață, în schimb, să se adapteze condițiilor. Dumnezeu îl avertizase că neascultarea sa a produs blestemul, cu consecințe greu de imaginat. El nu cunoaște limbajul pământului și nu știe să-i ceară roadele, căci încă nu apucase să învețe mai nimic din știința de a conlucra cu creația divină. Dar, în loc să-și înțeleagă ignoranța, va percepe lipsa de cooperare a mediului drept ostilitate, și va răspunde tot cu ostilitate. Dacă pământul nu-i dă roade, i le va smulge prin muncă, cu sudoarea frunții. În acest fel, adaptarea începe să înlocuiască cooperarea. Tubal-Cain a făurit unelte necesare din fier și aramă, practicând siderurgia, murdărind în acest fel, atât atmosfera cât și stratul de apă extraatmosferic și provocând, în acest fel, dezechilibrul termic ce a dus la producerea potopului. Omul a poluat dintotdeauna. Ca și lumea de astăzi. Energofagă și poluatoare. Și prin aceasta, distrugătoare. Așa s-a scris istoria, inclusiv cea vechitestamentară.

Mesia ca fenomen

Iar înregistrările provenite din epoca antidiluviană sunt sumare și indică o îndepărtare progresivă și constantă a omului de Inventatorul și Creatorul său. În lipsa comunicării, în ignoranța sa, omul își distruge mediul de viață creat special pentru sine, într-o sinucidere colectivă, prin potop. Dar și cei puțini scăpați prin intervenție divină, continuă parcursul predecesorilor lor către un nou dezastru. Se remarcă reducerea progresivă a capacității de comunicare la nivel interuman, prin fenomenul Babel, dublată de cvasiimposibilitatea unei relații cu Creatorul prin pierderea cunoștinței limbajului divin. În consecință, apare înstrăinarea de sine care produce scăderea drastică a duratei și calității vieții. În acest sens, eforturile lui Dumnezeu de a redresa mersul istoriei sunt îngreunate de refuzul omului și de incapacitatea sa de a angaja dialogul. În scurgerea timpului El a comunicat prin diverse canale umane ce s-au dovedit limitate și failibile. Iar atunci când un om pare a fi cât de cât compatibil în a servi drept mijloc de exprimare divină, șarpele îl supune unor presiuni uriașe pentru a zădărnici acțiunea divină. Se remarcă importanța factorului uman în reușita sa. Istoria probează replicile șarpelui prin imitarea procedurii divine, folosind propriile canale, viciate, falși mesageri divini prin care își exprimă tezele, intoxicând astfel percepția umană asupra Creatorului. De aceea, Dumnezeu Își va acredita proprii mesageri astfel încât mesajul Său să nu poată fi distorsionat, să rămână inconfundabil. În limbajul Scripturilor, Mesia sau Hristos înseamnă Unsul lui Dumnezeu. Iar ungera semnifică tocmai acreditarea ca trimis special împuternicit al Celui pe care Îl reprezintă. Primul dintre aceștia a fost Noe, cel care a ascultat indicațiile și s-a conformat, reprezentându-L pe Dumnezeu și propovăduind cuvântul Său timp de o sută douăzeci de ani, până când potopul a înecat o lume răzvrătită. Iar după potop, prin credința sa Avraam reprezintă un nou început, devenind cel prin care Dumnezeu va reabilita pentru eternitate rasa umană, părintele unui popor care va învăța să trăiască prin credință într-o lume care se sinucide.

Scriptura consemnează faptul că Moise fusese ales de Dumnezeu pentru eliberarea poporului Său din robia egipteană, în vederea luării în stăpânire a țării făgăduite, unde urma să apară Împărăția Sa. Acțiunea eșuează însă într-un mod lamentabil datorită unei crase necredințe. Totuși, înainte de a se despărți de ei, le spune că Dumnezeu nu va renunța la ei datorită acestui eșec, ci va continua și le „*va ridica din mijlocul tău, dintre frații tăi, un proroc ca mine: să ascultați de el!*” (Deuteronomul 18:15). De atunci, începând cu Iosua, istoria biblică a consemnat o serie de conducători și proroci prin care Dumnezeu a reușit să comunice, dar nici unul nu s-a dovedit a fi, cu adevărat, Unsul, cel evocat de Moise. De altfel, este consemnat faptul că întreaga Scriptură Îl are ca subiect tocmai pe acest Mesia, făgăduit încă din Eden și așteptat de-a lungul a șapte zeci și șapte de generații (Luca 3:23-38) care să arate calea către atât de mult dorita împăcare cu Tatăl. Chiar și felul în care se desfășura botezul lui Ioan (Marcu 1:5) indica spre faptul că, deși trecuseră Iordanul sub conducerea lui Iosua (Iosua 3:17) și locuiau teritoriul țării făgăduite, evreei nu ajunseseră, de fapt, nici o dată în Împărăția lui Dumnezeu, către care tânjeau.

Sub alt raport, este remarcabil faptul că șarpele a bătătorit calea evocată în sensul în care, de-a lungul istoriei, a ridicat și folosit o mare mulțime de unși ai săi, proroci și hristoși mincinoși, prin care a amăgit o întreagă lume care a decăzut în mod constant, în marșul ei către progres și civilizație. Este, deasemenea, esențial avertismentul Scripturilor referitor la faptul că șarpele va continua acest demers până la sfârșitul

istoriei, oferind soluții iluzorii de salvare de la dezastrul provocat chiar de el, soluții îmbrăcate și garnisite în veșmintele așa zisei științe moderne: „Căci se vor scula hristoși mincinoși și proroci mincinoși; vor face semne mari și minuni, până acolo încât să înșele, dacă va fi cu puțință, chiar și pe cei aleși.” (Matei 24:24). Categorie, succesul acestei proceduri este uriaș și răsunător, însă nu și absolut, întrucât Creatorul a avut grijă să indice fără puțință de contrafacere, adevărul prin adevăratul Său Fiu.

Omul Isus

Profețiile biblice indicau că va veni un moment în istorie când se va naște un copil prin care, datorită alegerii sale de a-L asculta și urma necondiționat, Dumnezeu Se va putea exprima pe deplin. Iar acesta este Isus din Nazaret ce se naște la momentul și în condițiile profetite. El ascultă relațiile biblice în lectura mamei Sale cu mintea limpede și gândirea curată, neperversită de vreo învățătura omenească, dovedind o înțelegere unică, nemaiîntâlnită încă în istorie. Observă și interpretează într-o manieră proprie toate amănunțele redade în sulurile sfinte, urmărind un fir logic călăuzitor al rațiunii divine exprimate prin creație, în principiul fundamental cauză-efect ce guvernează universul. Învață îndrăzneala și curajul credinței din reușita marilor bărbați ai istoriei biblice, în paralel cu necesitatea absolută a unei ascultări depline și necondiționate, din eșecurile eroilor din vechime. Având mintea întreagă și limpede, înțelege pe deplin voința divină exprimată în proiectul uman: Dumnezeu îi cere lui Moise „Să vorbești stâncii acesteia în fața lor, și ea va da apă.” (Numeri 20:8), în sensul în care adevăratul stăpân exprimă dispozițiile prin cuvinte, iar supușii săi, în speță pământul ca termen generic care înglobează natura înconjurătoare, atât regnul animal, cât și cel vegetal, dar și materia nevie, se execută. Moise nu a urmat îndrumările divine și nu a vorbit stâncii, ci a lovit-o, dezonorându-L, astfel, pe Creator, fapt care l-a costat viața. În schimb, Iosua, martor ocular al acestui eveniment, și-a însușit învățătura și, atunci când a fost într-o situație asemănătoare, s-a conforma instrucțiunilor divine: „Atunci Iosua a vorbit Domnului, și a zis în fața lui Israel: „Oprește-te, soare, asupra Gabaonului, și tu, lună, asupra văii Aialonului.” Și soarele s-a oprit, și luna și-a întrerupt mersul. Lucrul acesta nu este scris oare în Cartea Dreptului? Soarele s-a oprit în mijlocul cerului și nu s-a grăbit să apună, aproape o zi întreagă.” (Iosua 10:12,13). Isus a învățat de aici cum să abordeze provocările vieții dincolo de mentalitățile lumii și să trăiască fiecare moment prin credință. De la Isaia, care, pentru capriciul împăratului Ezechia a cerut Domnului ca pământul să se întoarcă din rotația lui, așa încât „Domnul a dat cu zece trepte înapoi umbra din locul în care se coborâse pe cadranul soarelui lui Ahaz” (2 Regi 20:11), a învățat că pentru Cel care a făcut toate lucrurile nimic nu este imposibil, „pentru că toate lucrurile sunt cu puțință la Dumnezeu.” (Marcu 10:27). Iar de la Daniel, care, inspirat la rândul său de către Iosif, a cerut ca Dumnezeu să-i descopere visele împăratului Nabucodonosor și talmăcirea lor, și a fost ascultat, Isus a înțeles că Tatăl cerească Își găsește bucuria în a împlini rugăciunile copiilor Săi și în a da curs cererilor lor: „Pe Tine, Dumnezeu părinților mei, Te slăvesc și Te laud că mi-ai dat înțelepciune și putere și mi-ai făcut cunoscut ce Ți-am cerut noi” (Daniel 2:23). Iar de la Avraam, care a negociat cu Cel Prea Înalt baremul iertării Sodomei, Isus a învățat că Tatăl Își dorește ca omul să considere viața ca un dar suprem care trebuie apărat cu orice sacrificiu. Și tot de la același Daniel, care a cerut în rugăciune reducerea perioadei robiei babiloniene în pofida profetiei lui Ieremia, a învățat curajul de a îndrăzni dincolo de orice evidență. De la Ilie a învățat că uleiul se poate înmulți, ca și făina, și că materia este creată prin Cuvânt și ascultă de acesta. De la Elisei a învățat că nici măcar moartea nu este veșnică înaintea Celui Veșnic. Din istoria vechitamentară, Isus a învățat că acele întâmplări percepute în mod curent ca minuni, nu sunt decât fapte cotidiene, un modus vivendi pentru omul credincios, și că numai Dumnezeu este Cel care „dă înțelepciune înțelepților și pricepere, celor pricepuți” (Daniel 2:21).

Este remarcabil faptul că, la o vârstă la care copiii încă se mai joacă, Isus a ajuns la Templu, unde, după ce a fost uitat, este regăsit de către părinții Săi după trei zile „șezând în mijlocul învățătorilor, ascultându-i și punându-le întrebări.” (Luca 2:46). Intrând în atmosferă și observând în amănunt scena, se poate constata că lângă copilul de doisprezece ani nu se afla un bătrân ce îl dojenește pentru că nu a fost ascultător, ci în jurul Său s-a adunat un grup de învățători, iar El se află în mijlocul lor, dar mai ales în centrul atenției lor. Îi ascultă și le pune întrebări, însă întrebările Lui sunt de natură să-i adune în jurul Său și să-i determine să caute explicații și răspunsuri. Iar acest lucru îi face să-și lase deoparte activitățile obișnuite, rutina zilnică, pentru ceva care le solicită toată atenția. Scena pare neverosimilă. De obicei, un învățător este înconjurat de către discipolii săi, în mijlocul cărora activează, dar aici, Isus, copilul, se află în mijloc, situația fiind exact inversă. Cine erau, de fapt, acești învățători? În templul lui Irod ființau școlile rabinice precum cea a lui Hilel, sau a lui Gamaliel, frecventată și de către Saul din Tars, dar se mai aflau și spațiile destinate copierii și multiplicării sulurilor sfinte de către copiii deveniți, între timp, cărturari. Fiind centrul vieții spirituale a națiunii, Templul era și locul de întâlnire a elitelor intelectualității,

reprezentate de farisei și saducheii. Pe scurt, la o anumite scară, se poate imagina forfota dintr-o clădire precum cea a Parlamentului. Iar în acest peisaj, apare un copil care interpelează un învățător și îi adresează o întrebare, însă acesta caută, și nu găsește răspunsul tocmai potrivit. Discuția lor este remarcată de către cei din preajmă, care încep să-i arate interes, în jurul lor adunându-se, încet, mai mulți, și mai mulți. Și dialogul se încinge, trezind curiozitatea generală. Ziua se încheie, dar discuțiile nu, ci, din contră, se animă și mai mult, continuând încă două zile. Iosif și Maria Îl găsesc, în sfârșit, după trei zile. Și dacă Luca spune că, atunci când L-au găsit îi asculta pe învățători și le punea întrebări, exprimarea sugerând că El ar fi fost Cel care avea de învățat de la cei mai înțelepți decât El, versetul următor lămurește, de fapt, lucrurile: „*Toți care-L auzeau, rămâneau uimiți de priceperea și răspunsurile Lui.*” (Luca 2:47). De fapt, înțelepții, învățătorii și bătrânii lui Israel erau cei ce puneau întrebări, și aveau ce să întrebe, din moment ce, în răspunsurile Sale, le vorbea despre lucruri care la „înălțimea” minții lor nu se suiseră. Fascinant! Este de presupus că dacă ar fi avut ca interlocutor un adult, orgoliul nu le-ar fi permis dialogul, însă în fața unui copil, își îngăduiau orice curiozitate. În mod obiectiv, a fost un scurt intermezzo, în cursul căruia învățătorii poporului lui Dumnezeu au putut să discute în liniște cu Dumnezeul poporului lor, prin mijlocirea singurului acreditat de către Acesta. Trei zile și trei nopți de acalmie între ei. După exact două zeci și unu de ani, (de trei ori câte șapte ani), ei urmau să-L trimită în inima pământului, tot pentru trei zile și trei nopți.

Dupa acest incident, Luca a consemnat următorii optsprezece ani ai vieții Lui într-o singură frază: „*Isus creștea în înțelepciune, în statură, și era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor.*” (Luca 2:52). Dacă primii doisprezece ani ai vieții Sale au inclus prima copilărie, într-un traseu al dezvoltării intelectuale început de la nivelul minim al educației prenatale, următorii optsprezece ani, până la botez, ani care includ adolescența și prima tinerețe, pleacă de la un nivel al înțelepciunii ce se dovedește a fi net superior celui mai înalt standard al învățătorilor și bătrânilor lui Israel. Sub alt raport, în numai câteva cuvinte este consemnat faptul că prezența Sa atrăgea atenția și simpatia tuturor. Și dacă la Templu cei ce L-au admirat au făcut-o legat de spiritualitatea și originalitatea Sa, este de înțeles că toți ceilalți despre care Luca scrie că Îl plăceau, o făceau pentru personalitatea ce se manifesta prin mila și amabilitatea demonstrate, atât în privire, cât și prin cuvinte și gesturi. Pentru că, înainte de a deveni omul Isus, a fost pruncul, apoi adolescentul, după care tânărul Isus.

Reflectând asupra diferențelor specifice ale indicelui de creștere spirituală, se observă punctul de inflexiune în care graficele se despart: dacă pentru copiii educați în sistemul cunoscut, curba urmează o traiectorie balistică, în cazul lui Isus, este exponențială. Iar dacă la vârsta copilăriei îi uimește pe bătrânii de la Templu prin nivelul și originalitatea modului Său de a gândi, însă doar ca și o simplă curiozitate, la vârsta botezului, având o cunoștință profundă asupra cuvântului divin și a realităților vieții, precum și o judecată matură, Isus nu mai este o simplă curiozitate, ci prin desăvârșirea Sa, devine o problemă pentru toți. În cele peste șase mii cinci sute de zile ce s-au scurs de la întâlnirea cu bătrânii și învățătorii de la Templu, Isus a fost confruntat cu toate problemele specifice adolescenței și tinereții, fără ca să fi greșit vreodată, probând, însă, o deplină dispoziție de a asculta și a se supune îndrumărilor divine într-o relație stabilă cu Tatăl, prin credință și încredere. A înțeles ca nimeni altcineva mesajul personal al Scripturilor, acceptând fără rezerve profețiile referitoare la Sine.

Isus Hristosul

La împlinirea vremii, adică la începutul celei de-a șaptezecă săptămâni profetizate de îngerul Gabriel lui Daniel (Daniel 9:25-27), Isus este botezat de către Ioan, act prin care Își începe lucrarea publică, segmentul culminant al misiunii Sale terestre. Scriptura consemnează faptul că la botez, în timp ce Se ruga, „*din cer s-a auzit un glas care zicea: „Tu ești Fiul Meu preaiubit: în Tine Îmi găsesc toată plăcerea Mea!”*” (Luca 3:22). Mesajul lui Dumnezeu Îi este adresat în mod personal, și nu indică o alegere arbitrară ci mai degrabă constatarea și aprobarea desăvârșirii conformării la căile divine descoperite și înțelese de El din Scriptură, iar apoi însușite și practicate în cele aproape unsprezece mii de zile ale vieții Sale de până atunci, în care voința Sa a fost exprimată în mod liber. Prin aceasta, Isus se dovedește a fi Fiul acela care ar fi trebuit să devină Adam, dacă ar fi ascultat indicațiile Tatălui. Fascinant! La rugăciunea lui Daniel cu privire la grațierea pedepsei rostite prin Ieremia asupra Ierusalimului, îngerul Gabriel personal vine și îl anunță că a devenit „*preaiubit și scump*” (Daniel 9:23). Dar la rugăciunea lui Isus, rostită în apa botezului, Tatăl Însuși Îi confirmă statutul de Fiul preaiubit și preaplăcut! Dar ca și la Sinai, și ca întotdeauna, dealfel, „*Norodul care stătea acolo și care auzise glasul a zis că a fost un tunet.*” (Ioan 12:29).

Remarcabil: după mesajul divin, Isus merge în pustiu, unde șarpele Îl ispitește sugerând îndoieli tocmai asupra identității Sale. La prima vedere, s-ar părea că și ispita este o premieră pentru Isus. Este limpede însă, că nu a existat nici măcar o zi, nici un singur moment de respiro în toata viața Sa, deoarece, așa după cum îl avertizase pe Simon-Petru, șarpele îl cere pe fiecare în parte să îl „*cearnă ca grâul*” (Luca 22:31), nimeni nu este scutit. Isus a fost supus în permanență hărțuielilor diabolice, chiar până și pe cruce. În pustiu însă, șarpele Îl atacă frontal, ațintindu-și îndoiala către mesajul divin privind identitatea Sa. Este esențial de observat că poziția lui Isus este fundamentată pe cuvântul divin: „*Este scris*” (Matei 4:4). Identitatea Lui nu este probată prin minuni și nu poate fi infirmată de aparențe, ci este afirmată de Dumnezeu întâi prin Scriptură: „*Domnul Mi-a zis: Tu ești Fiul Meu! Astăzi Te-am născut*” (Psalmii 2:7), și apoi întărită la botez. Este remarcabil felul în care definește Isus identitatea de Fiu: „*Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.*” (Matei 4:4). Iar șarpele nu își schimbă niciodată procedeul ci atacă pe fiecare în același mod: „*Cine ți-a spus că tu ești fiul lui Dumnezeu? Probează! Nu vezi că ești un nimeni? Că ai numai necazuri și neajunsuri? Dacă ai fi tu fiul lui Dumnezeu, El nu te-ar lăsa să umbli în halul ăsta. Tu nu ești fiul Celui Atotputernic pentru că ești neputincios. Nu poți să faci nici măcar o minune!*”. După care își prezintă oferta: „*Închină-te mie și-ți voi da lumea.*” Închinarea în sensul acceptării lui ca model, a aprecierii inteligente și a însușirii principiilor și metodelor de abordare a provocărilor vieții propuse de el și a conformării la acestea. E o chestiune de credință și încredere. Adam nu s-a încrezut în căile și principiile Creatorului, însă le-a acceptat pe ale șarpelui, de aceea nici nu a mai ajuns să crească. Rezistând ispitei Isus redeschide Calea divină.

Evangeliiile prezintă lucrarea Sa în calitatea de persoană publică, într-o abundență de fapte ieșite din tiparele obișnuinței și categorisite drept minuni. Isus demonstrează o creativitate nemaiîntâlnită și o ingeniozitate supremă, probând calitățile divine care nu pot fi mimate și un mod unic de abordare a tuturor problemelor de viață, de la cel mai simplu și banal până la cele mai grele și complicate aspecte, unic în analele istoriei, dar respectând întru totul cuvântul lui Dumnezeu. Astăzi se cunosc cazurile unor oameni care posedă diverse capacități neobișnuite, ale minții și corpului lor: unii au aptitudini ce sfidează computerele, alții ating performanțe care depășesc tehnica modernă, fiind considerați paranormali, însă toate acestea nu sunt decât reminiscențe, indicând, de fapt, cum ar fi trebuit să fie normalul. Isus a privit prin credință doar la Dumnezeu și a învățat doar de la El. Fiind în contact cu Sursa Vieții, cu Însuși Creatorul universului, a învățat că este stăpân și în această calitate poruncește. Printr-o credință totală a obținut o ascultare deplină. Când a poruncit vântului și mării, frigurilor și demonilor, a fost ascultat deîndată. A demonstrat că omul a fost creat pentru a fi stăpân al naturii: a mers pe apă, a înmulțit pâinile, a înviat morții în calitatea Sa de Om, așa cum foarte plastic exprima Pilat. „*Ecce homo*” (Ioan 19:5), demonstrând uriașele potențiale ce sunt implicate în asemănarea omului cu Dumnezeu.

Este remarcabil faptul că un alt roman, neconvertit ca și Pilat, scăpat și el printre degete de influența spirituală devastatoare a șarpelui, recunoaște în Isus calitatea Sa de Domn al întregii lumi, când Îi cere să intervină pentru robul său: „*zi numai un cuvânt, și robul meu va fi tămăduit*” (Matei 8:8). Prin credința Sa a împlinit menirea pentru care a fost creat omul, ca fiu al lui Dumnezeu: „*Adam, fiul lui Dumnezeu*” (Luca 3:38). Isus a demonstrat prin Sine că oricine ascultă și crede cuvântul lui Dumnezeu și privește la El, poate ajunge ca El. Pentru că, așa cum și este natura sa, omul devine ceea ce gândește, putând atinge doar nivelul maxim al credinței sale. Așa a fost creat. Dar dacă el crede despre sine că nu poate, niciodată nu va reuși. De fapt, din moment ce, conform „*blestemului*” rostit în Eden, omul urma să-și obțină pâinea prin trudă, la ce bun să mai încerce și alte variante? Inspirat, însă, de mana din pustiu, Isus înmulțește pâinile doar binecuvântând. În același sens, se poate remarca și faptul că, deși proprii animalelor, hipercomunicarea, ca și premoniția se numără printre abilitățile pe care oamenii le-au pierdut. Isus însă, le dezvoltă la cote neegale încă în istorie: îi evocă lui Natanael rugăciunea de sub smochin, la fel cum i se adresează pe nume lui Zacheu, acceptând invitația pe care acesta urma să I-o lanseze. Tot astfel, din moment ce există ambarcațiuni, cine s-ar fi gândit vreodată, măcar să încerce să meargă pe apă? Toți au gândit în sinea lor că așa ceva este imposibil, și dacă nu au încercat, nici nu au reușit. Au învățat, în schimb, să înoate. Simon-Petru însă, deși știa să și înoate, că doar era pescar, inspirat de exemplul lui Isus, a vrut și el să meargă pe apă, și a crezut că poate, că doar Îl vedea cu ochii lui cum mergea pe apă, și a reușit. Pentru că „*Toate lucrurile sunt cu puțință celui ce crede*” (Marcu 9:23). Chiar totul? Șarpele indică spre limitele tradiționale și raționale. Isus Însuși indică infinitul.

În cele aproape patru zeci și două de luni în care s-a desfășurat lucrarea Sa publică a demonstrat fără puțință de tăgadă că se supune întrutotul voinței divine. A propovăduit evanghelia ca mesaj, dar, în mod special a trăit fiecare moment în spiritul acesteia, demonstrând că Împărăția lui Dumnezeu nu este un anume teritoriu, un loc geometric privilegiat, ci, mai ales, o stare a inimii. Însă, mai mult ca toate celelalte,

Isus demonstrează dispoziția unei perfecte conlucrări cu Tatăl, ceea ce Îi conferă o pricepere unică în a urma calea divină: „Ți s-a arătat, omule, ce este bine, și ce alta cere Domnul de la tine decât să faci dreptate, să iubești mila și să umbli smerit cu Dumnezeuul tău?” (Mica 6:8). Deoarece confruntarea a cărei țintă este omul se desfășoară în esență, între calea divină și cea a demonilor. În acest fel, El va putea să afirme cu tărie identificarea Sa cu Calea divină a vieții. Ceea ce Dumnezeu și confirmă în mod absolut prin acreditarea Sa, făcută în termenii profeției Deuteronomului pe muntele schimbării la față, în prezența lui Moise, cel ce rostise profeția, și a lui Ilie: „din nor s-a auzit un glas care zicea: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi gădesc plăcerea Mea: de El să ascultați!”” (Matei 17:5). Prin aceasta, Dumnezeu dă o deplină recunoaștere a calității Sale de Hristos, de reprezentant divin absolut, deoarece, așa după cum a și declarat, că „nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui, care M-a trimis.” (Ioan 5:30), iar „Cuvântul pe care-l auziți nu este al Meu, ci al Tatălui, care M-a trimis.” (Ioan 14:24). Categorical, fiind Mesia, putând să afirme manifestarea desăvârșită a Tatălui prin Sine, El devine în același timp și Omul, în chipul și asemănarea lui Dumnezeu, dar nu la nivelul lui Adam în momentul creației, înainte de cădere, ci la nivelul de creștere și dezvoltare spirituală și morală, a cunoștințelor și a aptitudinilor de a interacționa cu mediul și cu semenii la care ar fi trebuit să ajungă acesta prin exersarea credinței și încrederii, prin acea creștere indicată de Dumnezeu. Și este absolut firesc și normal ca Isus să provoace pe rând, într-un crescendo, mai întâi surpriza, apoi curiozitatea, consternarea, împotrivirea, iar în final, o ură neîmpăcată, atât în rândul celor care, crezând că își urmează propriile căi, le practică, de fapt pe cele ale șarpelui, cât, mai ales a acestuia din urmă, neputincios în a-L face să cedeze. Restul este istorie. Iar crucea este momentul ei culminant.

Evangelizare... în parteneriat cu șarpele

Categorical, uciderea și, mai ales, învierea lui Isus, au provocat o răsturnare uriașă de situație în peisajul epocii. Apariția creștinismului a pus în umbră practicile idolatre inventate și desfășurate sub patronajul șarpelui. Iar reacția lui a fost în consecință, demersurile fiind întreprinse în toate direcțiile și sensurile posibile. În primul rând, a căutat să distrugă Scriptura. Dar nu a reușit. Și atunci a infiltrat creștinismul cu doctrine și practici păgâne. Iar pentru a împiedica răspândirea modelului Isus, șarpele Îl pune în vitrină, Îl face icoană, ca toți să I se închine, dar să nu-I urmeze careva exemplul. În timp, creștinismul se fragmentează oferind soluții acceptabile minții și credinței a zeci de generații de adepți. Astăzi, succesul șarpelui în acțiunea de a înșela întreaga lume, se bazează pe interpretarea Scripturilor de către pastorii și popii aflați în solda lui, în demersul lor de a descuraja studiul personal. Pentru că, dacă nu îl convinge să-l ducă la cârciumă, atunci șarpele îl va duce el pe om la biserică. Iar acolo va folosi propriul lui dicționar de termeni biblici adaptat oricărei minți. Ca de exemplu, făgăduința divină arată că „*Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc*” (1Corinteni 2:9), cu referire la uriașele potențiale puse la dispoziție fiecărei ființe umane de către Creator, șarpele le traduce prin case de mărgăritar situate pe străzi de aur în orașul de safir.

Primul lui mare succes constă în separarea închinării de activitățile vieții de zi cu zi, edificând, astfel, actuala civilizație. Israel își primea mana din cer și Isus înmulțea pâinile binecuvântând, dar agricultura de astăzi distruge pământul prin chimizare, și baza biologică a hranei prin modificări genetice. Dacă Isus porunca bolii și morții, sub influența șarpelui (identificat chiar cu semnul lui Esculap), omul a edificat medicina și farmacia cunoscute astăzi. Știința de astăzi începe să descopere fenomene nebănuite și să încerce să înțeleagă mecanismele care le produc precum și legitățile care le guvernează. Experimentele desfășurate de către profesorul Masaru Emoto privind efectul cuvintelor asupra apei, și a dezvoltării plantelor, ca și studiile efectuate de către H. Bludorf și G. Fosar asupra efectului comunicării verbale cu ADN celular, dovedesc nivelul precar al informațiilor în baza cărora s-a edificat actuala civilizație, probând eficiența practicilor lui Isus.

Șarpele focalizează chinul, suferința și moartea pe cruce, adică jertfa, ca și termen generic, ca fiind esențiale pentru mântuirea omului, abătând atenția de la viața lui Isus. Au curs râuri de cerneală pentru a explica motivul pentru care a trebuit El să moară. Din perspectiva iertării divine, însă, Isus nu ar fi trebuit să moară! Suferința și moartea Sa nu au fost decât răzbunarea șarpelui. Se vorbește despre un plan de mântuire în care, prin moartea Sa, Isus a plătit pentru păcatele omenirii. Se subtilizează, astfel, atemporalitatea și, implicit, omniciența lui Dumnezeu cu voința Sa, și se creează falsa impresie că proorociile nu sunt descoperiri ale evenimentelor viitoare, ci expresii ale hotărârilor și planurilor Sale, sugerând teza destinului implacabil. Prin aceste dogme șarpele nu Îl preamărește pe Isus, cât Îl acuză pe Dumnezeu. Ca și cum Tatăl Cel milostiv nu-l poate ierta și primi pe om decât la vederea morții Fiului Său, ca jertfă înlocuitoare.

Scriptura afirmă că Isus este mântuitorul lumii. Și toți cei care au auzit vreodată de numele Lui, l-au auzit în asociere cu termenul de „mântuitor”, ce prezintă, însă, diferite înțelesuri, funcție de cultură. Preotul Zaharia, tatăl lui Ioan Botezătorul, afirma că mântuirea omului „*stă în iertarea păcatelor lui*” (Luca 1:77). Iar dicționarele îi atribuie semnificațiile de tămăduitor, vindecător, izbăvitor. Traducerea în limba engleză (KJV), folosește termenul „salvator”, în sensul salvării din păcat. În limba română însă, arhaismul „a mântui” semnifică „a termina”, „a încheia” sau „a desăvârși”, care rezonază cu îndemnul lui Isus „*Voi fiți, dar, desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit.*” (Matei 5:48), interpretat în sensul aspirațiilor către împlinirea acelei creșteri ca etapă a parcursului către statutul de stăpân, rațiunea existenței omului, evocată de Dumnezeu la creațiune. În acest sens, Isus este cel care demonstrează în viața Sa căile divine necunoscute nimănui până atunci, dar care vor deveni accesibile tuturor prin credință în urma acestei descoperiri.

Categoric, șarpele nici nu acceptă și nici nu va agreea vreodată ca cineva să se trezească la realitate, ci vrea să îi țină pe toți în letargia autosatisfacției materiale și având o spoială spirituală, dar să nu se trezească până ce nu le va trece viața. Dacă încep să se lumineze, îi ocupă în fel și chip ca să le deturneze atenția și să îi determine să renunțe la căutarea lor. Oricine vrea să trăiască în neprihănire, va avea mari probleme, așa după cum și avertizează Isus: „*În lume veți avea necazuri*” (Ioan 16:33). Pentru neclintirea hotărârii Sale, El a fost hărțuit și lovit până la moarte. Acesta este înțelesul jertfei de la Golgota. Mari mulțimi de oameni care, inspirați de exemplul Său, au adoptat aceeași hotărâre în dreptul lor și nu au dat nici un pas înapoi, au plătit-o cu viața. Îndrăzneala lor le-a asigurat, în final, o binecuvântată biruință, exact așa după cum fuseseră asigurați de Isus: „*dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea*” (Ioan 16:33). Șarpele Îl propovăduiește pe Isus de două mii de ani, deturnând, însă, semnificația și sensul jertfei și înșelându-i pe toți credulii cum că ar fi credincioși. Forme și ritualuri ca să-i orbească, doctrine și dispute ca să-și piardă vremea, pentru că știe că are foarte puțin timp, în sensul că viața omului e scurtă, iar acest lucru e în defavoarea lui.

Apostolul Pavel afirmă că „*este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos*” (1 Timotei 2:5), iar Ioan precizează înțelesul aceluia „între” specificat de Pavel, și anume că „*avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel Neprihănit*” (1 Ioan 2:1). Această precizare, coroborată cu ideea judecății, a făcut să se edifice o întreagă ideologie referitoare la sensul mijlocirii lui Isus la Tatăl, ideologie care cuprinde, printre altele, o celebră dar contestată doctrină a Sanctuarului. Conform acestui înțeles Avocatul Isus pledează pe lângă Judecătorul Suprem pentru a obține iertarea și grațierea omului aflat în boxa acuzațiilor sub tirul învinuirilor șarpelui acuzator. Iar în pledoaria Sa, invocând sângele curs pe cruce, expune circumstanțe din viața omului, cunoscute și experimentate de El prin întrupare.

Totuși, Dumnezeu nu are nevoie de experimente ca să înțeleagă aberațiile păcatului pentru a putea să ierte. Adevărata problemă este cu totul alta! Căci dacă omul a ajuns un rebut, nefolositor, incapabil de a-și îndeplini vreodată rațiunea pentru care a fost creat, la ce i-ar mai folosi iertarea după moarte? Chiar acum, în viața acesta, omul are o uriașă nevoie de o schimbare fundamentală a modului de a gândi, a sistemului de valori, a căilor și procedurilor pentru a crește, așa cum nu a făcut-o Adam. Cunoscându-l pe Dumnezeu în Isus, percepțiile se schimbă total, apare credința și încrederea. În sensul acesta, mântuirea nu este decât desăvârșirea propusă de Isus ca țintă primordială a vieții omului. Evident, în sensul acesta Isus nu mijlocește la Tatăl pentru iertarea și acceptarea omului ci exact invers, la inima omului pentru ca acesta să-L primească pe Tatăl. Isus Însuși declară că: „*nu vă zic că voi ruga pe Tatăl pentru voi. Căci Tatăl Însuși vă iubește*” (Ioan 16:26).

Pe de altă parte, Pavel afirmă că „*Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi*” (Galateni 3:13) în sensul în care Isus a purtat pe cruce păcatele întregii lumi, plătind, astfel, cu viața Sa pentru vina fiecăruia. Isus a fost și este, însă, răscumpărător în sensul în care, prin exemplul vieții Sale, toți au „*fost răscumpărați din felul deșert de viețuire pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri*” (1 Petru 1:18). Prin educația parentală și școlară se produce ratarea cvasitotalității posibilităților de valorificare a capacităților în aptitudini de nivel genial, datorită ignoranței și necredinței educatorilor. Atât familia cât și societatea marginalizează până la persecuție geniile, pe care le consideră a fi, de la anomalii până la pericol public. Iar în sensul acesta, Isus este cel mai bun exemplu. Toți netrebnicii ce l-au osândit, l-au perceput ca pe un potențial rival. Ideea unui cezar uman le oferea un confort mai bun decât cea a unui mântuitor divin. Felul deșert de viețuire se moștenește prin tradiție de la înaintași și se conservă cu sfințenie, fiind, de fapt suma căilor șarpelui propuse omului și acceptate de către el. Acele multe căi care pot părea bune omului, dar care se văd că sunt atât de îndepărtate de cea divină cum este cerul față de pământ.

Marea reușită a șarpelui se referă, însă, la o idee adânc plasată în mintea omului, anume că Isus, fiind Fiul lui Dumnezeu, prin omnicialitățile divine de care dispunea a făcut minunile consemnate de evangheliile și a reușit să trăiască fără păcat. În spatele acestei idei se ascunde în fond, acuzația adusă Tatălui, cum că El ignoră Legile pe care le impune celorlalți. Fundamental: niciuna dintre faptele categorisite drept minuni, nu a fost întreprinsă de Isus prin calități supranaturale menite să-I permită eludarea vreunei legi naturale, și nu a fost făcută în propriul Său folos. Prin inducerea acestei idei, șarpele sugerează că nimeni nu are șansa, și nu merită să încerce depășirea condiției neputințelor umane, întrucât nu este fiul Celui Veșnic.

Misiunea lui Isus

În fond, șarpele focalizează atenția și privirile tuturor asupra suferințelor și morții lui Isus pe cruce, ca fiind prețul mântuirii omului. El subtilizează, în acest fel, importanța soluțiilor de viață probate de Isus, sugerând că, de fapt El a fost Fiul lui Dumnezeu, dispunând de omnicialitățile divine, și de aceea a putut să facă atâtea minuni. Și prin acceptarea acestei sugestii, el reușește să îi facă pe toți să se resemneze și să se mulțumească cu statutul de robi ai lui pe pământ. Logica lui este simplă, deoarece, din moment ce Isus a făcut totul, omul nu trebuie decât să-L accepte și să-L primească prin credință. Adevărat. Categorie. Parafrazând însă, înțelesul lepădării de sine, șarpele îi determină pe toți oamenii să refuze orice provocare, abandonându-se în contemplare, ignorând faptul că Isus a biruit în dreptul Său, și invită pe oricine dorește să o facă pentru sine. „*Dar îndrăzniți!*” (Ioan 16:33). Dacă în urma unei pregătiri specifice, cineva și-a luat licența devenind șofer, oricine va putea fi șofer doar privind la el și crezând că se poate? Fără nici o altă pregătire? Categorie nu! Licența certifică existența unui minim de aptitudini. Credința indică spre faptul că se poate și că modelul este certificat. Dar fiecare o va face în dreptul său și pentru sine. Urmând aceeași logică, Isus îndeamnă pe fiecare să îndrăznească să accepte provocarea, pentru că va reuși. Iată primul scop al vieții lui Isus.

Îndeplinind acest scop în viața Sa, Isus demonstrează implicit cine este de fapt Creatorul care este adevăratul Său chip, căci „*Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl*” (Ioan 14:9), infirmând astfel minciuna insidioasă a șarpelui, cum că „*Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul*” (Geneza 3:5). Astăzi, ca și în toată istoria, de altfel, omul se face purtătorul de cuvânt al șarpelui învinuindu-L pe Dumnezeu de nereușitele sale, ignorând realitatea păcatului și a neputințelor generate de acesta. Isus demonstrează prin Sine cine este de fapt atât Creatorul, cât și Omul făcut după chipul și asemănarea Sa.

Pentru aceste motive s-a născut Isus pe pământ, și tot pentru ele a și fost asasinat de șarpe prin mâna complotiștilor conduși de el. De aceea, oricine se alipește de adevăr va fi persecutat și prigonit de șarpe ca și Isus. Dar Isus le propune tuturor: „*îndrăzniți, Eu am biruit lumea.*” (Ioan 16:33). El nu a biruit natura cu care, de fapt, a conlucrat în deplină armonie, ci prejudecățile plantate de șarpe încă din Eden în mintea antecesorilor și transmise prin educația parentală devenită, în acest sens, sfânta tradiție. De fapt, la drept vorbind, lumea, Babilonul, este un termen generic ce definește modelul uman al rațiunii dezvoltat urmând sugestiile șarpelui în contradicție cu calea vieții, a cooperării cu legile universului, calea propusă de Dumnezeu încă de la creațiune. Pentru fiecare om este o chestiune de alegere. Isus arată că slujirea lui Dumnezeu nu implică statutul de rob, sclav, slujitor sau lefegiu, ci pe acela de stăpân, că faptul în sine de a renunța la propria voință și a o accepta pe cea divină, înseamnă, în fond, adevărata libertate care duce către propria împlinire. Într-o înțelegere corectă, cele expuse reprezintă declarația inițială a misiunii Sale, făcută de Isus în fața sinagogii din Nazaret, aceea că „*Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea, și orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsați și să vestesc anul de îndurare al Domnului.*” (Luca 4:18,19), citând versetul din Isaia 61:1,2 și afirmând împlinirea acestuia prin Sine. Altfel spus „*să mărturisesc despre adevăr*”.

Față de cele expuse se ridică obiecția că Isus nu ar fi trebuit să deconspire în fața guvernatorului roman al Iudeii amănuntele misiunii Sale (Ioan 18:34), căci planul de mântuire era destinat doar discipolilor și celor ce îi vor urma. În acest sens, în fața lui Pilat ar fi trebuit să tacă deoarece ținta Lui era jertfa de pe crucea calvarului, prin care urma să deschidă calea mântuirii întregii omeniri. Însă chiar aici este problema! Dacă scopul întrupării era doar jertfa de pe crucea Golgotei, de ce S-ar fi rugat Isus „*Tată - Ție toate lucrurile Îți sunt cu puțință; depărtează de la Mine paharul acesta!*” (Marcu 14:36)? Ar fi trebuit, mai degrabă, să spună „*Tată, în sfârșit a sosit clipa cea atât de mult așteptată!*”. Mai mult decât atât! Pe cruce, în momentul „esențial” al misiunii Sale, Se simte abandonat, drept pentru care strigă în disperare „*Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?*” (Matei 27:46). În această ipoteză, tocmai aici, pe

cruce, mai mult ca oricând, Tatăl, sau dacă nu, măcar un înger, ar fi trebuit să fie prezent și să-L încurajeze să nu abandoneze! Este evident, însă, că scopul întrupării și vieții Sale a fost mult mai amplu decât numai moartea, fie ea și pe crucea Golgotei. Este absolut limpede faptul că, în rugăciunea adresată Tatălui în Ghetsimani, El Își declara misiunea ca fiind deja încheiată: „*Eu am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac.*” (Ioan 17:4). După care o descrie: „*Am făcut cunoscut Numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat din lume.*” (Ioan 17:6), și o și detaliază: „*Căci le-am dat cuvintele pe care Mi le-ai dat Tu.*” (Ioan 17:8). În fond, acesta este adevărul pe care a venit să-l mărturisească, așa după cum a declarat ulterior în fața lui Pilat! Ori, acceptând obiecția mai sus amintită, dacă față de Pilat ar fi trebuit să fie conspirativ, față de Tatăl urma să fie deschis. Se poate observa, însă, că descrierea însărcinării Sale terestre nu face nici măcar o singură referire marginală, sau, cel puțin vreo aluzie voalată, cu privire la cruce.

Pentru fiecare în parte, este de o importanță primordială cunoștința cât mai exactă a Celui căruia I se închină. Pentru că, deși omul este făcut după chipul și asemănarea Creatorului, el se va transforma după chipul aceluia căruia i se va închina. Este concludentă situația poporului Israel care, în toată istoria lui, s-a prosternat înaintea imaginii unui Dumnezeu aspru, însetat de violență și de sânge care, deși declară că iubește mila, Își găsește plăcerea în mirosul de carne friptă al jertfelor, un Dumnezeu părtinitor care îi iartă și îi ajută pe cei ce I se închină, dar ordonă masacre sângeroase împotriva idolatriilor care, în fond, se închină cui au învățat de la părinții lor. Și peste toate, mai și poruncește să fie iubit. Așa a fost perceput și prezentat Dumnezeu de către mulți dintre autorii cărților Vechiului Testament biblic. Categorie, în fața unui asemenea obiect al adorației, un popor întreg derapează în împietrire și violență. Ce pierdere uriașă! Israel a fost chemat de Dumnezeu să devină o națiune de preoți care urmau să-L reprezinte înaintea întregului pământ, ajungând lideri mondiali ai unei mișcări de restaurare care avea ca țintă supremă desăvârșirea rasei umane. Având, însă, o percepție eronată asupra obiectului adorației lor și a înțelesului mesajului acestuia, au ajuns să conducă desfășurarea istoriei până la actuala criză. Prin contrast, liber de influențe nefinite, demonstrând o percepție unică precum și o cunoaștere până la identificare a persoanei lui Dumnezeu, Isus ajunge să depășească condiția tuturor. În trei ani și jumătate de activitate publică, contrar tuturor uzanțelor, a vindecat leproși, romani, sidonieni, demonstrând mila, atât de străină înaintașilor Săi. În sensul acesta, viața Lui determină o reconsiderare fundamentală a percepțiilor, în lumina declarației Sale privind ungera divină și reprezentarea persoanei Tatălui.

Marele Adevăr

Contrar opiniei generale, istoria păcatului nu a început cu fructul oprit, ci cu o minciună despre cuvântul lui Dumnezeu. Aflată sub influența malefică a prezenței șarpelui și provocată de îndoiala lui afișată cu privire la limitările relaționale impuse de către Creator, Eva nu reproduce în mod fidel cuvântul divin ce reglementa accesul lor la pomul cunoștințelor, ci adaugă de la ea prevederi mai stricte, ce nu erau stipulate în instrucțiunile inițiale. Analizând semnificațiile profunde ale acestui fapt, se poate deduce importanța uriașă a cunoașterii exacte a cuvântului divin, creator și legiuitor de univers. Căci Legea lui Dumnezeu nu este constituită numai din cele zece porunci scrise pe tablele de piatră cu degetul Său, ci din fiecare cuvânt rostit de El, așa după cum Isus exprimă principiul fundamental în baza căruia omul trăiește „*cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu*” (Matei 4:4). Deoarece și omul este cuvânt, fiind creat prin cuvânt. Știind că necunoașterea legii nu absolvă pe nimeni de urmările călcării ei, de la primul atac întreprins împotriva omului, șarpele a falsificat cuvântul divin din mintea acestuia. O informație greșită are potențialul unui efect devastator. Și dacă în primele generații de oameni, lupta a fost dificilă, fapt evidențiat de gradientul scăderii duratei de viață pe pământ, rezultatele au fost apreciabile, atâta vreme cât după doar 1630 de ani numai Noe Îl mai recunoștea pe Dumnezeu după cuvânt. Iar după potop, deși omenirea își reîncepe istoria prin același Noe, cunoștința de Dumnezeu dispăre într-un ritm alert. Replica lui Dumnezeu este logică. Înstrăinându-se de sine și de ambientul său prin necunoașterea cuvântului divin, partener cu însuși dușmanul lui, cu cel care îl înrobește, omul nu are decât o singură speranță: aceea de a afla adevărul ce îl va putea elibera. La nivel terestru, conflictul cosmic început împotriva Suveranului universului continuă prin mijloace specifice. Ființele necăzute cunoșteau acțiunile și declarațiile Creatorului, așa încât numai interpretarea tendențioasă a vrăjmașului a putut avea sorti de izbândă, însă pământeni nu posedau această cunoștință. Atunci șarpele falsifică înaintea lor imaginea lui Dumnezeu, atribuindu-i chiar caracterul lui respingător. Iar în acest demers, cel mai mare succes îl obține distorsionând chiar cuvintele divine. Și când reușește să-și camufleze ideile între copertile Scripturii, convingând pe toți că „da și amin” presupune o conformare oarbă, irațională, atunci își asigură dominația pentru milenii.

Începând cu Eva, fiecare om de pe pământ a fost, este și va fi confruntat cu aceeași întrebare: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat?” (Geneza 3:1). Și dacă în mintea Evei îndoiala se ridică cu privire la o singură declarație a lui Dumnezeu, istoria arată că omul se confruntă cu o întreagă sumă de îndoieli. Căci afirmațiile divine sunt de o importanță covârșitoare din moment ce ele definesc ce este bine și ce este rău. Iar Isus afirmă la un cu totul alt nivel importanța declarațiilor lui Dumnezeu, „Căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină, și din cuvintele tale vei fi osândit” (Matei 12:37). Problema cea mai delicată care se ridică aici, este că, cuvântul lui Dumnezeu nu mai este auzit în public, cum a fost pe Sinai, ci prin declarațiile acelor oameni care au capacitatea de a auzi și reproduce vorbele Lui. Însă corectitudinea acestora și fidelitatea cu care Îl citează sunt fundamentale, întrucât toți au păcătuit și au nevoie de iertare și reabilitare. Dar dacă omul Îi cere să aibă milă, înseamnă că nu crede că Dumnezeu poate avea milă, decât implorat de el, de preoți sau de Isus, la intervenția fecioarei Maria. Deși susține că „Eu sunt Domnul care fac milă, judecată și dreptate pe pământ! Căci în acestea găsesc plăcere Eu, zice Domnul” (Ieremia 9:24). Iar el, omul, când se știe că greșește, să mai aștepte milă dacă Biblia spune că în urma păcatelor lor, „Domnul S-a aprins de mânie împotriva lui Israel și i-a vândut în mâinile filistenilor” (Judecători 10:7, 2:14, 3:8, 4:2). Și gândul lui nu merge la piață, unde se vinde mărarul, ci aleargă la Iuda, „cel care L-a vândut pe Isus” (Matei 10:4).

În acest sens, spre exemplu, modul în care unele cărți ale Vechiului Testament biblic Îl prezintă pe Dumnezeu, provoacă cititorului contemporan reacții diverse în funcție de cultura acestuia. Pentru cel crescut de mic în obișnuința lecturii biblice, reacția este firească, deoarece se simte de partea cea bună, a învingătorilor. Mintea lui nu are probleme în a-L percepe pe Cel Veșnic, bun și iubitor față de cei ce I se închină și împlinesc poruncile Sale, ca fiind, totodată, sângheros și răzbunător față de oponenții Lui. Dacă se închină cui nu trebuie, să fie omorâți cu pietre. Este ceva normal și firesc, un temperament justițiar educat într-un spirit legalist întâlnit destul de des. „Fiindcă plata păcatului este moartea” (Romani 6 : 23). Acceptând, însă, faptul că două afirmații contrare pot fi simultan adevărate, mintea se va rupe imediat. Noi și ceilalți. Normal, pentru noi muma, pentru ceilalți ciumă. Ce mai contează că și noi am putea fi răi, poate chiar mult mai răi decât ceilalți, dacă suntem fiii cui trebuie, nu mai e nici o problemă. Iar dacă am păcătuit, vom fi iertați printr-o jertfă. Simplu! Este oare chiar atât de simplu? Această schismă a minții va rezona într-un spirit tolerant față de sine și intransigent față de ceilalți ...

Unii copii primesc prima informație despre existența lui Dumnezeu când vreun adult zelos și neinspirat îi amenință că, dacă sunt neastâmpărați îi bate Dumnezeu. Iar mintea lor fragedă va rămâne marcată de ideea că Dumnezeu este cel care îi bate dacă vor să se joace. În subconștientul lor vor respinge, de aici, orice idee despre divinitate. Adultul însă, va considera că apărând legea își face datoria, deoarece Scriptura îi cere ca „poruncile acestea, să le ai în inima ta. Să le întipărești în mintea copiilor tăi și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula” (Deuteronomul 6:6,7). Pentru cel care ia contact cu textul biblic la o vârstă matură, însă, apare o reacție organică, de totală respingere, întrucât în mintea lui se ridică în mod firesc întrebarea: cum poate Dumnezeu dragostei și al milei să ordone masacrarea a populații întregi, de la copii nevinovați și femei la bătrâni neputincioși și la animale, după care să declare că „Mie să nu-Mi fie milă de...o sută douăzeci de mii de oameni care nu știi să deosebească dreapta de stânga lor, afară de o mulțime de vite!” (Iona 4:11)? Și dacă acei copii ai lui Dumnezeu din vechime au scris o istorie biblică sângheroasă, mai pot fi de mirare cruciadele? Sau inchiziția? Ori holocaustul? Că doar papii susțin că Îi țin locul lui Dumnezeu pe pământ. Cel puțin în spiritul sângheros vechitestamentar. În fond, cum este Acest Dumnezeu? Milioanele de victime ale istoriei conflictelor religioase au ridicat această întrebare. Tocmai de aceea, denunțând cruciadele ca fiind războaie de cucerire, Roger Bacon sugera: „De ce să fie masacrați atâția necredincioși; nu ar fi mai bine să li se predice evanghelia?”

Remarcabil! Isus nu ia în discuție acele declarații vechitestamentare care Îl prezintă pe Dumnezeu în acest fel, și nici măcar nu îi contrazice pe cei ce le susțin prin acțiuni, ci Se rezumă doar la a etala adevărul. Falsul pălește în fața autenticității. Contrastul este evident! „Eu vă spun” (Matei 5:44). Iar El Îl identifică pe Dumnezeu cu Tatăl care este în ceruri și care „face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și dă ploaie peste cei dreapți și peste cei nedreapți” (Matei 5:45). Rezumând misiunea Sa terestră, Isus Își susținuse sursa autorității afirmând „că Eu sunt și că nu fac nimic de la Mine însumi, ci vorbesc după cum M-a învățat Tatăl Meu” (Ioan 8:28). Iar reacțiile ascultătorilor Săi au fost pe măsură. Aprozii trimiși să-L aresteze spuneau că „Niciodată n-a vorbit vreun om ca Omul acesta” (Ioan 7:46), și ei știau bine ce spun, de vreme ce, prin natura ocupației lor, fiind în serviciul Templului, auziseră multe. Toți „erau uimiți de învățătura Lui, pentru că le vorbea cu putere” (Luca 4:32), cu o putere a cuvântului nemaîntâlnită până atunci. „Cărturarilor și fariseii șed pe scaunul lui Moise” (Matei 23:2), după cum remarca El Însuși referitor la autoritatea tradiției, a înaintașilor, pe care o invocau aceștia. Însă Isus vorbește în nume propriu,

expunând, de fapt, cuvintele Tatălui, a căror importanță este capitală, deoarece, după explicația Sa, „*cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață*” (Ioan 5:24), iar „*viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu*” (Ioan 17:3). Altfel spus, viața veșnică poate fi obținută exclusiv prin cuvântul lui Dumnezeu, prin care și trăiește omul, cu condiția ca acesta să fie autentic. Deoarece s-a ridicat o întreagă tradiție bazată pe un cuvânt al lui Dumnezeu ce s-a dovedit a fi fals, tradiție care nu poate garanta nimănui viața. Dar pentru a oferi omului șansa vieții, Dumnezeu l-a trimis pe Însuși Fiul Său, pe singurul Său Fiu născut, ca adevăratul Lui reprezentant, asigurându-se, astfel, că adevărul despre Sine va fi adus la lumină, după milenii de întuneric și minciună. Cine va accepta acest adevăr descoperit în cuvintele lui Isus, împotriva tuturor prejudecăților, opiniei publice și amenințărilor stăpânitorului lumii acesteia, Îl va primi pe Cel ce L-a trimis pe Isus, adică pe Tatăl. Dar pe cine „*nu primește cuvintele Mele, are cine-l osândi: Cuvântul pe care l-am vestit Eu, acela îl va osândi în ziua de apoi*” (Ioan 12:48). Fundamental! Cuvântul lui Dumnezeu în rostirea lui Isus, esența misiunii Sale, asigură viața veșnică! Iar respingerea lui atrage după sine osânda morții veșnice. Fiecare alege pentru sine.

Și, în fond, cum este Dumnezeu? Moise Îi atribuie unele caracteristici umane. Poate că, fiind singurul muritor care a discutat cu Dumnezeu față către față, acesta este modul în care L-a perceput el, tot așa după cum, peste timp, mulți dintre cei ce priveau la Isus nu vedeau nimic deosebit, ci Îl percepeau ca pe un oarecare. Așa cum Îl vede Isaia cu un ochi profetic: „*Disprețuit și părăsit de oameni, Om al durerii și obișnuit cu suferința, era așa de disprețuit, că îți întorceai fața de la El, și noi nu L-am băgat în seamă.*” (Isaia 53:3). Care este, însă, imaginea lui Dumnezeu rezultată din simpla lecturare a cuvintelor lui Isus? Iată că acei farisei și cărturari, bătrânii pasionați atât de mult de dreptatea făcută prin lapidare, aduc la El o femeie prinsă de ei în păcat. Iar Isus, în calitatea Sa de reprezentant împuternicit al Celui Prea Înalt, a cărui voință era atât de clar exprimată prin Legea nesocotită de făptaș, femeia în cauză, în loc de a ridica piatra împotriva ei, îi invită pe acuzatori să o facă. Dar nu oricum! Ci într-o ordine dată de spiritul acestei legi care cerea reparații, și anume în ordinea neprihănirii lor. Acuzatorii, însă, abandonează și Legea, și pietrele, dar și locul. Rămas numai cu păcatosul, Dumnezeu poartă un dialog esențial: Dacă nimeni nu te osândește, „*Nici Eu nu te osândesc. Du-te, și să nu mai păcătuiești.*” (Ioan 8:11). Nu de altceva, dar data viitoare s-ar putea ca cei ce te acuză să treacă direct la acțiune. Și atunci nimeni nu te va mai putea scăpa. Căci felul în care Dumnezeu Îi confruntă pe cei răzvâriți împotriva Legilor Lui, este cu totul diferit de modul în care o fac apărătorii acestora, așa cum o demonstrează Unsul, Mesia, reprezentându-L pe Însuși Dumnezeul universului. El nici nu osândește, și nici nu lapidează, ci iartă în numele Autorității Suveranului universului, recomandând, totuși, ascultarea și conformarea. Este, de fapt, un alt mod de a exprima „*Dar Eu vă spun*”.

Dacă la începutul lucrării Sale publice, fiind ispitit de șarpe, Isus nu Își arogă identitatea de Fiu al Celui Veșnic, ci se declară om, după patru zeci și două de luni în serviciu, El afirmă cu toată puterea că „*Cine M-a văzut pe Mine L-a văzut pe Tatăl.*” (Ioan 14:9). În tot acest timp El nu Și-a exprimat părerile sau opiniile personale, nimic de la El, ci a vorbit doar cuvintele lui Dumnezeu. Mai mult decât atât, fiind contestat pentru eliberarea Sabatului, Isus afirmă că „*Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând; și tot ce face Tatăl face și Fiul întocmai. Căci Tatăl iubește pe Fiul și-I arată tot ce face; și-I va arăta lucrări mai mari decât acestea*” (Ioan 5:19,20). Altfel spus, identitatea. Mai exact: Adevărul. Marele adevăr pe care Isus l-a demonstrat în viața Sa este Tatăl. Deoarece „*Tatăl, care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui*” (Ioan 14:10). Dacă cineva are vreo îndoială cu privire la procedeele și deciziile Sale, va găsi răspunsul la Isus. Pentru că primindu-L pe El, omul Îl primește, de fapt, pe Cel ce L-a trimis. În acest fel „*Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine*” (2 Corinteni 5:19), și nu că El ar fi fost supărat pe lume, ci că lumea este supărată pe El, încă din Eden. Prin Isus El oferă împăcarea oricui este dispus să o accepte. Personal. Între patru ochi. La fel ca și cu femeia prinsă în păcat. Dar nu în public în piața de obște, ci acasă, în liniștea și confortul odăiței. Iar în acest fel, Isus este Calea, așa după cum și afirmă, că „*Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine*” (Ioan 14:6).

Prin slujitorii lui, șarpele susține că cine alege calea credinței devine rob al lui Hristos. De fapt credința conferă garanția libertății și reușitei depline, nu numai în viața aceasta, ci în eternitate. Iar dacă timpul începe odată cu păcatul, Isus este Calea ce duce înapoi în Eden, șansa întoarcerii la condiția nemuririi. Există însă, o cale către Hristos? Categorie! În studiul Scripturilor. Fără prejudecăți. Dumnezeu o garantează! Numele Lui să fie glorificat în etern! Amin!

BIBLIA ȘI ȘTIINȚA

Ardeiaș Mario, Noiembrie 2013

Faptul că între Scriptură și știința de astăzi există o dispută fundamentală, este bine cunoscut în toate mediile de cultură. Pe de o parte, bazați pe unele afirmații ale apostolului Pavel conform cărora „înțelepciunea lumii acesteia este o nebunie înaintea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 3;19), mulți dintre cei care se consideră credincioși, ignorând progresul tehnic pe care, totuși, nu îl pot nega, disprețuiesc știința, considerând-o, în cel mai bun caz, o șarlatanie. Pe de altă parte, știința oficială, subvenționată din fondurile publice, precum și multe canale media, desconsideră Biblia, pe care o socotesc a fi o carte de povești. Este fără dubiu faptul că ambele poziții sunt absolut eronate. Din punctul de vedere al omului modern însă, o opinie obiectivă bazată pe informații certe, verificate, reprezintă o datorie cel puțin față de sine în lumina principiului cunoașterii adevărului.

Știința de astăzi a apărut, de fapt, ca rezultat al activității savanților, care, în marea lor majoritate erau creștini. Este notoriu, deasemenea, faptul că primele descoperiri din matematică provin de la preoții înălțimilor, cei ce își aveau locul de observare în vârful ziguratelor din Babilon. De la bun început, metoda fundamentală de obținere a cunoștințelor, a fost observația directă. Dar ceea ce este, în general, uitat de către partizanii lipsiți de onestitate ai Bibliei, este faptul că obiectul acestor observații științifice a fost și este natura înconjurătoare, realitatea unei creații existente. Iar acești observatori nu fac decât să înțeleagă legitățile care guvernează funcționarea universului supus observației lor. Însă acest univers este creat de Dumnezeu! Rezultă de aici că, în fond, oamenii de știință nu au descoperit decât legile divine, cele stabilite de Proiectantul și Creatorul lumii încă dinainte de actul creației. Singura problemă care apare se referă la limbajul de specialitate folosit, care, totuși, nu este limbajul comun, de fiecare zi. Deasemenea, în aroganța lor, unii au obișnuit să atribuie acestor legități numele celor care le-au descoperit, și nu pe cel al Creatorului, cum s-ar fi convenit. Se spune „legea lui Arhimede”, și nu „legea lui Dumnezeu observată și enunțată de către Arhimede”, deși acesta, fiind păgân, a jertfit câțiva robi ca ofrandă zeilor care i-au descoperit-o. După o examinare corectă, concluzia care se impune este că Însuși Dumnezeu este Cel care îl îndeamnă pe om să cerceteze și să cunoască, întrucât El este Cel care a creat mintea omului și a dotat-o cu uriașele-i capacități destinate să devină abilități. Creatorul universului a considerat că libertatea este principiul fundamental care poate asigura fericirea, iar știința este o condiție esențială a acestei libertăți, așa după cum exprima Isus: „Veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face slobozi” (Ioan 8;32).

Din cealaltă perspectivă, deși revoluția franceză face apologia rațiunii și Îl confruntă vehement pe Dumnezeu, teoriile conform cărora știința neagă existența lui Dumnezeu, apar în urmă cu aproape douăsprezece decenii și sunt amplificate și întreținute de-a lungul secolului XX. Ateismul devine un principiu de bază al ideologiilor socialiste și comuniste, fiind înglobat în politicile de stat în întregul lagăr comunist. În sistemele publice de educație școlară din întreaga lume, generații la rând au fost și continuă să fie instruite într-o falsă perspectivă darwinistă, conform căreia chiar și omul este rezultatul evoluției și nicidecum creat de un Dumnezeu care, în fond, nici măcar nu există. Progresul tehnic care a permis un acces neîngrădit la informație prin intermediul computerului și al rețelelor de internet, deschide, însă, fiecărui om perspectiva unei creșteri exponențiale a nivelului de cunoștințe, așa după cum fusese profetit, că „la vremea sfârșitului cunoștința va crește” (Daniel 12;4). Deși istoria consemnează unele episoade precum Procesul maimuțelor*, realitatea arată că foarte mulți dintre savanții care au făcut descoperiri în știință sau dintre inventatori, au crezut în Dumnezeu, sau au fost chiar închinătorii Lui. Iar oamenii de știință necredincioși din ultimul secol au învățat ateismul la școală, fiind lipsiți, în principiu, de o informație corectă și egală. Nume ca Leonardo da Vinci, Isaac Newton sau Albert Einstein vorbesc de la sine. Nu poate fi negată, însă, învrăjbirea unei anumite părți dintre savanții de astăzi împotriva lui Dumnezeu. Este, totuși, un fapt, că în mediile academice occidentale și, în special, americane, se duce o dispută aprigă între teiști, deiști și ateii. Pentru că adevărul își are, în continuare, susținătorii lui. Spre lauda lor și gloria eterna a lui Dumnezeu.

Începând cu numărul următor, vom publica o serie de articole cuprinzând informații referitoare la similitudinile dintre declarațiile Scripturilor și observațiile științei.

*Procesul maimuțelor se referă la o acțiune judiciară ce a avut loc la Curtea de Justiție din Dayton, Tennessee în ziua de 10 iulie 1925, care a verificat constituționalitatea unei legi aprobate pe 13 martie același an, lege care interzicea ca în învățământ să fie predate acele teorii care contrazic Biblia. Profesorul John Scopes era acuzat că predase teoria evoluționistă la o școală publică din Dayton, fapt interzis de actul Butler, primind o amendă de 100 de dolari.

Experiențe din „Visteria” saitului web

PROBLEME IMPORTANTE

Mironov Claudiu, Noiembrie 2013

În luna iulie 2011 am deschis un proces pentru recuperarea unei taxe auto de aproximativ 1200€, bani plătiți pentru înmatricularea unui camion. Avocatul care mă reprezenta în proces mi-a spus că în maxim 9-10 luni de la deschiderea dosarului o să se finalizeze procesul și voi recupera banii cu dobânzile aferente plus cheltuieli de judecată, totul ridicându-se la aproximativ 1600€.

Dar lunile respective au trecut și eu nu mai aveam nicio speranță că o să mai recuperez ceva din banii plătiți. De câte ori se stabilea un termen de judecată atât Serviciul de Înmatriculări Prahova, cât și Direcția de Finanțe Publice parcă în mod deliberat nu aveau toate actele cerute (viciu de procedură), iar procesul se mai amâna cu câteva luni bune.

În această perioadă au aparut multe probleme pe care aș fi putut să le rezolv mai ușor dacă aveam procesul finalizat și banii recuperați. De fiecare dată mă rugam lui Dumnezeu astfel: „Dacă nu primesc banii acum când am probleme, atunci când Doamne Isuse?” iar timpul trecea și eu nu primeam niciun răspuns. Fiind un temperament mai vulcanic și mai rebel, este de la sine înțeles ce frustrat eram. Nici avocatul nu putea să-mi explice de ce durează așa de mult; chiar a afirmat că „ești puțin mai ghinionist!”. Mulți cunoscuți aveau dosare pe rol cu aceeași problemă și procesele lor s-au soluționat cu toate că depuseseră dosarele la mult timp după mine.

Ceea ce nu știam pe parcursul acestor doi ani sau mai bine spus „**nu vroiam să accept,**” era faptul că totul, dar absolut **totul** face parte dintr-un plan. **Rezolvarea era pregătită pentru un timp bine stabilit!** În luna septembrie 2013 câștigam procesul dar trebuia să mai aștept recursul și apoi alte câteva luni până la termenul de judecată iar după aceea cine știe cât timp până vor binevoi cei de la Finanțe Publice să-mi restituie banii. Situația nu era prea roză pentru că eu nu puteam munci din cauza faptului că eram zilnic plecat să obțin diferite documente, iar soția mea tocmai rămăsese fără slujbă iar tot ce câștigasem cu stupii și ce luasem pe camion am investit în stupină, totul culminând cu obținerea unor avize care îmi erau imperios necesare la dosarul de finanțare pentru stupina mea. Aceste avize costau în anii trecuți câțiva zeci de lei, dar din luna iulie anul acesta s-au ridicat la câteva sute de lei fiecare. Nu ar fi fost o problemă să le obțin dacă aveam banii necesari, dar ce fac când nu-i am. Și iată-mă astfel, într-o zi pe drum spre oraș cu gândul de a merge să „cumpăr fără să pot plăti”.

Făcusem împreună cu soția fel și fel de planuri, se sunem pe „X” sau pe „Y” să mă împrumut de bani, dar ... iată că sună telefonul și un domn „Z” mă anunță că dacă mă prezint până la prânz la Fisc o să primesc banii pe taxă. Nu am fost prea entuziasmat pentru că știam că nu pot recupera prea mult din sumă deoarece datoram la CAS 4000 lei pentru neplata de 5,5 % din impozitul pe 2005, deci speranțe mici. Și totuși, Cel ce Controlează Totul nu a lăsat nici de data aceasta lucrurile la voia întâmplării. Am primit din cei 1600€ aproximativ 1200€, restul rămânând pentru ceva „reeșalonări”.

Ce puteam să doresc mai mult decât atât? Dacă s-ar fi făcut după cum credeam eu că trebuie, atunci cele mai urgente probleme care trebuiau rezolvate ar fi rămas fără rezolvare pentru că nu aș fi avut banii necesari, ei fiind de mult cheltuiți pe ceea ce credeam eu că sunt **probleme importante**.

„De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Său.” Romani 8:28

JURNALUL LUI JOHN WESLEY

-fragmente -

John Wesley, 1703 - 1791

17

Duminică, 28 ianuarie 1750. Am citit rugăciuni (în Londra) iar domnul Whitefield a predicat. Cât de înțelept este Dumnezeu în a oferi diferite daruri diferiților predicatori! Chiar micile greșeli atât din limbaj cât și din maniere au fost mijloace care i-au ajutat pe unii care nu ar fi fost atinși de un discurs mai corect, mai calm și mai corect din punct de vedere gramatical.

Marti, 6 martie. Am început să lucrez la o mică carte de gramatică a limbii franceze. Miercuri, 7, a fost zi de post și rugăciune.

Marti, 20. Pentru că mă așteptam să predic la Aberdare, 16 mile de Cardiff, am călărit în direcția aceea peste munți. Dar am descoperit că nimeni nu-i anunțase pe cei de acolo, așa că, după ce ne-am odihnit o oră, am pornit spre Brecknock. Ploaia nu s-a oprit deloc până când nu am ajuns acolo. De două ori calul a căzut și m-a azvârlit peste cap, dar fără să fiu rănit nici eu nici animalul.

Miercuri, 21. Am călărit până la Builth unde am aflat că se anunțase că Howell Harris va predica la amiază, motiv pentru care se adunase o mulțime de oameni, dar domnul Howell nu a venit. Așadar, la cererea lor, am predicat eu. Între ora patru și cinci, domnul Phillips a pornit împreună cu noi spre Royader. Nu m-am simțit deloc bine în acea dimineață, însă am mers la Llanidoes unde ne-am oprit. După ce am dormit o oră m-am simțit mult mai bine și am călărit până la Machynlleth.

Înainte cu o oră și jumătate de a ajunge la Dolgelly, a început să plouă tare. Eram pe sprânceana dealului, așa că am suportat consecințele, caii neputând să meargă normal. Dar am primit sprijin la locul de popas: John Lewis și toată familia lui ni s-au alăturat bucuroși în rugăciune și tot ceea ce le-am vorbit, au părut deschiși să primească ca adevăr în dragoste.

Vineri, 23. Înainte de a ne uita afară, am auzit mugetul vântului și bătaia ploii. Am luat caii la ora cinci. A plouat continuu pe tot parcursul drumului și când am ajuns la un munte mare, la patru mile de oraș (moment în care eram ud de cap până-n picioare), cu greu am putut evita să fiu aruncat peste capul calului, vântul fiind gata să ne ia pe amândoi; însă, pe la ora zece am ajuns în siguranță la Dannabull, slăvindu-L pe cel ce îl salvează atât de pe om cât și pe animal.

Caii fiind foarte oboseți iar noi în întregime uzi, ne-am odihnit restul zilei și, pentru că unii membrii ai familiei înțelegeau limba engleză - foarte rar în aceste părți - le-am vorbit iar ei au părut a fi foarte atinși, mai ales când ne-am unit cu toții în rugăciune.

DE CRĂCIUN

Costache Ioanid

De Crăciun, sub fulgi zglobii,
pe Isus din nou vestindu-L,
trec pe uliță copii
cu colindul.

Și din zori până-n apus,
pe-o steluță cu făclie,
ei duc lumii un Isus
de hârtie.

Dar tu, frate credincios,
porți tu Pruncul ce trăiește?
Duci în tine un Hristos
care crește?

Nu-i vreun gând ce te-a-nșelat,
un simbol sau o icoană?
Simți că-i viu cu-adevărat?
Cere hrană?

După bezna cea de ani,
și-a adus Copilul zorii?
Vin la tine cei sărmani?
Vin păstorii?

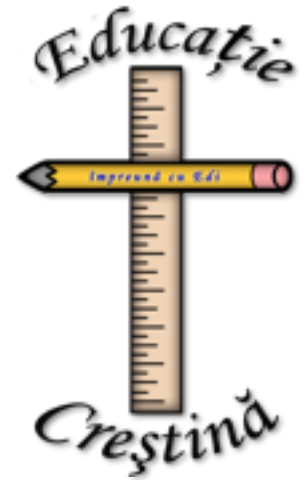
Simți că Cel ce l-ai primit
de lumină-ți umple gândul?
Și vin magi din răsărit
căutându-L?

Altfel, Pruncul nu e viu,
altfel, ochiul tău te-nșeală.
Altfel staulu-i pustiu,
ieslea-i goală.

Și din zori până-n apus,
ca pe steaua cu făclie,
porți și tu tot un Isus...
de hârtie.

Vă invităm să vizitați și [saiul www.edy.hu](http://www.edy.hu), loc în care am debutat un proiect care este numai în fază de început. Pentru moment acolo puteți asculta și descărca în mod gratuit înregistrări audio ale unor cărți creștine pentru copii. În decursul timpului, pe [saiul www.edy.hu](http://www.edy.hu) vor fi disponibile tot mai multe materiale pentru cei mai mici și pentru cei mai măricei. Dacă doriți să primiți notificări despre materialele noi pe măsură ce vor fi disponibile, vă rugăm să ne scrieți la adresaedi@gmail.com pentru a ne comunica adresa dumneavoastră și orice alte gânduri și sugestii legate de acest proiect.

Vă așteptăm să ne vizitați și pe [saiul www.divinavindecare.ro](http://www.divinavindecare.ro), un loc în care veți găsi multe resurse creștine.

La secțiunea **Revista** puteți găsi toate numerele revistei **Divina Vindecare**, de la primul număr din ianuarie 2010, până în prezent. Vă încurajăm să le descărcați pe computerul personal sau să le citiți online pe toate pentru a vă bucura de articole ce tratează doctrinele fundamentale ale creștinismului numai în lumina Sfintei Scripturi având ca scop unic acela de a înțelege care este calea practică prin care putem avea o relație personală cu Dumnezeu Tatăl și cu Singurul Său Fiu născut, Domnul Isus Hristos.

La secțiunea **Cărți** puteți găsi, pe lângă Sfânta Scriptură în format electronic, peste 30 de titluri ale unora dintre cele mai utile și profunde lucrări creștine. Printre subiectele analizate în aceste lucrări se numără cel al neprihănirii lui Hristos care se poate obține în mod practic de fiecare dintre noi prin credința în Cuvântul lui Dumnezeu, cel al Bisericii lui Dumnezeu în lumina Sfintei Scripturi, și altele. Cărțile pot fi descărcate gratuit.

La secțiunea **Media** puteți găsi diverse studii și prezentări în format video și audio, prezentări care abordează unele dintre cele mai importante aspecte ale Evangheliei Domnului Isus Hristos. Toate aceste studii pot fi descărcate gratuit. Secțiunea **Visteria** este scrisă de voi, cititorii noștri. Această secțiune reprezintă visteria [saiului nostru](http://www.divinavindecare.ro); aici colectăm cei doi bănuți ai văduvei sărace, talantul robului care a decis să nu-l mai țină îngropat, paharul cu apă rece pentru micuții Domnului, pâinile și peștii copiilor care doresc să le ofere Domnului Isus sub forma experiențelor personale pentru ca El, binecuvântându-le, să le transforme în mijloace pentru a potoli setea și foamea multor suflete. Trimite-ne experiența ta, descoperirea pe care Dumnezeu ți-a făcut-o în studiul personal, o speranță pe care o ai în inimă, versuri sau o cerere de ajutor la adresa divinavindecare@gmail.com iar noi o vom publica acolo pentru a sluji ca ajutor altor suflete aflate în nevoie.

Linkuri utile

Filadelfia

Heart for Truth

Revelation 14:12

Restoration Ministry

Ne puteți urmări și pe canalul **Divina Vindecare** de pe **YouTube** (copiind în browserul dumneavoastră următorul URL: <http://www.youtube.com/user/DivinaVindecare?feature=mhee>) unde găsiți toate materialele video la diferite rezoluții. Înscrieți-vă la canalul nostru YouTube apăsând butonul „Subscribe” pentru a primi în mod automat știri de fiecare dată când postăm noi prezentări. Aceste prezentări video au fost înregistrate începând cu anul 2006 și tratează diverse aspecte ale Evangheliei strict din punct de vedere biblic. Pentru a câștiga o înțelegere cât mai bună, vă recomandăm să le urmăriți în ordine cronologică. Vizionare binecuvântată!

Nr. 48 decembrie 2013

Tiraj 850 exemplare

Scopul revistei *Divina Vindecare* este acela de a-i motiva pe cititori să se dedice fără nici o rezervă pregătirii personale pentru revenirea Domnului Isus Hristos printr-o relație directă și personală cu Dumnezeu. Revista *Divina Vindecare* este tipărită lunar și este trimisă gratuit oricui dorește. Multiplicarea este nu numai permisă, ci și puternic încurajată. Pentru orice informații și alte materiale, vă rugăm să ne contactați.